

OTIEF VAN

Ria Déking Dura

‘DINGEN DIE GEDAAN MOETEN WORDEN’

Ze heeft nog steeds een vol huishouden, maakt deel uit van lees- en studiegroepen, bezoekt bijeenkomsten van de Antroposofische Vereniging en de Vrije Hogeschool voor Geesteswetenschappen. Maar ze gaat ook graag op pad voor een concert of musical. In gesprek met Ria Déking Dura (87) – een leven lang gewend te organiseren en haar leven als vanzelfsprekend in dienst te stellen van anderen, in verbinding met mensen.

“Lang voordat ik kennismaakte met de antroposofie – ik was een jaar of veertien – lag ik in mijn bed al oefeningen te doen in denken. Want ik merkte dat ik niet kon denken wat ik wilde en zolang ik dat wilde. Achteraf gezien waren er wel meer ‘voortekens’ dat de antroposofie een rol in mijn leven zou gaan spelen. Meestal interesseerde de leerstof van de HBS me niet, maar toen professor Langeveld begon te vertellen over Geert Groote, werd ik wakker. Een broederlijke gemeenschapsvorming en een praktische levenswijshouding vormden zijn streven dat bekend staat onder de naam ‘Moderne Devotie’. Hierdoor werd ik gegrepen.”

Eenenzestig jaar was ze getrouwd met Adriaan Déking Dura met wie ze het pionierschap op allerlei antroposofische gebieden deelde.

“Pas toen ik mijn man ontmoette, leerde ik het woord ‘antroposofie’ kennen. Wat me het eerst raakte in de antroposofie – ik was toen leerling-verpleegster in de Rudolf Steinerkliniek in Den Haag – was de overtuiging dat het Ik niet ziek kan zijn. Wat me later zeer geraakt heeft, was het vertrouwen in het leven na de dood en de mogelijkheid van een innerlijke scholingsweg. Het was Bernard Lievegoed die mijn man en mij gevraagd heeft als bestuurslid van de Antroposofische Vereniging. Ik ben zo’n zestien jaar bestuurder geweest. Het was diezelfde Lievegoed die mij vroeg om voor de Vrije Hogeschool (‘de VH’) te gaan werken.

Ik had de praktische organisatie op mijn schouders, daarnaast was er een aantal studieleiders in dienst. Ik ben vanaf het begin in 1971 in dienst geweest, tot 1987. Mijn man en ik woonden op het terrein van de Reehorst. Het eerste jaar met zeventig studenten in dezelfde villa. Als ik dan ‘thuis’ kwam, zaten er allemaal studenten in mijn huiskamer... Ook daarvoor had ik trouwens altijd al een vol huis, er woonden regelmatig mensen bij ons en ik heb altijd veel bezoek gehad. Nog steeds krijg ik veel mensen over de vloer, veelal vijftigers waaronder oudstudenten.

Door de oorlogsomstandigheden heb ik geen vak geleerd, omdat de kliniek waar ik leerling-verpleegster was, in 1942 door de Duitsers werd gesloten. Bij gebrek aan een echt beroep, heb ik altijd ‘gescharreld’. Ik ging in op de vragen die er aan me gesteld werden. Je ziet dingen die gedaan moeten worden.

Waarom ik altijd zo’n vol huis heb gehad? Dat moet je aan anderen vragen. Misschien omdat ik gemakkelijk in de omgang ben? Veel verbindingen met de mensen met wie ik in de verschillende periodes heb samengewerkt, bestaan nog steeds. Interesse in mensen, dat heb ik altijd gehad. En ik kan me inleven in iemands situatie. Wellicht heeft het ook met mijn opgewekte aard te maken. Er zijn veel moeilijkheden in de wereld, maar innerlijk weet ik dat het periodes zijn. De wereld ontwikkelt zich, de mens ontwikkelt zich. Weet je dat ik ouder worden eigenlijk boeiend en verrijkend vind? Een heleboel problemen ben je kwijt. Ik beleef de dingen veel intenser. Ik kijk veel naar buiten, naar de natuur. En, mijn vertrouwen en hoop worden groter. Ik kan het niet goed uitleggen, maar ik denk dat het met toekomstige incarnaties te maken heeft. In een volgend leven zullen er nieuwe mogelijkheden ontstaan. Dat stemt hoopvol.

Arianne Collee

